

§ 21. O zamierzonym uruchomieniu zakładu lub stanowiska pracy, na którym pracownicy mogliby być narażeni na działanie pola elektromagnetycznego mikrofal, należy zawiadomić właściwe terenowe organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i technicznej inspekcji pracy.

§ 22. Użytkownicy stosujący urządzenia mikrofalowe w dniu wejścia w życie rozporządzenia obowiązani są do dopełnienia warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu w terminie 6 miesięcy od dnia jego ogłoszenia.

§ 23. Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej może uregulować w sposób odbiegający od przepisów § 6 ust. 2 i §§ 13—15 sprawy okresowych badań pracowników, okresowych pomiarów kon-

trolnych i zgłaszania zmian warunków pracy na polskich morskich statkach handlowych, odbywających rejsy trwające dłużej niż 6 miesięcy.

§ 24. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do podległych Ministrowi Obrony Narodowej jednostek i zakładów wojskowych używających urządzeń mikrofalowych.

2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej wyda przepisy normujące zagadnienia bezpieczeństwa i higieny pracy przy urządzeniach mikrofalowych w jednostkach określonych w ust. 1.

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

256

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 października 1961 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 17 kwietnia 1961 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń członków niektórych spółdzielni pracy.

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 6 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) oraz art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 oraz z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 17 kwietnia 1961 r. w sprawie poboru zryczałtowanego podatku od wynagrodzeń członków niektórych spółdzielni pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 108) wprowadza się następujące zmiany:

W tabeli określonej w § 2 ust. 2 dodaje się po pkt 15 pkt 16—22 w następującym brzmieniu:

16	Posadzkarstwo	25,00	41,00	58,00	81,00	93,00	93,00	107,00
17	Blacharstwo — dekarstwo budowlane	—	25,00	41,00	49,00	58,00	70,00	81,00
18	Malarstwo budowlane	25,00	41,00	58,00	81,00	93,00	93,00	107,00
19	Stolarstwo — ciesielstwo budowlane	—	32,00	49,00	58,00	70,00	81,00	93,00
20	Murarstwo — tynkarstwo budowlane	—	32,00	49,00	58,00	70,00	81,00	93,00
21	Szklarstwo budowlane	25,00	41,00	58,00	81,00	93,00	93,00	107,00
22	Zduństwo	—	25,00	41,00	49,00	58,00	70,00	81,00

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 października 1961 r.

o taryfie wynagrodzeń tłumaczy przysięgłych.

Na podstawie art. 157 § 3 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360, z 1951 r. Nr 5, poz. 41, z 1952 r. Nr 1, poz. 5 oraz z 1957 r. Nr 31, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za sporządzenie zaświadczonego tłumaczenia tłumacz przysięgły pobiera wynagrodzenie w wysokości następującej:

- 1) za stronicę tłumaczenia na język polski:
- a) z języka angielskiego, białoruskiego, czeskiego, francuskiego, litewskiego, niemieckiego, rosyjskiego, słowackiego i ukraińskiego 25 zł
 - b) z innego języka europejskiego, z języka łacińskiego lub żydowskiego 30 zł
 - c) z języka pozaeuropejskiego 40 zł
- 2) za stronicę tłumaczenia z języka polskiego:
- a) na język angielski, białoruski, czeski, francuski, litewski, niemiecki, rosyjski, słowacki i ukraiński, 40 zł
 - b) na inny język europejski, na język łaciński lub żydowski, 50 zł
 - c) na język pozaeuropejski 60 zł.

§ 2. Za tłumaczenie tekstów naukowych, fachowych, specjalistycznych oraz streszczeń prac naukowych stawki przewidziane w § 1 podwyższa się o 50%.

§ 3. Za tłumaczenie tekstów:

- 1) sporządzonych pismem ręcznym,
 - 2) wypełnionych odręcznie na drukowanych formularzach,
 - 3) zniszczonych lub uszkodzonych,
- o ile teksty te są trudne do odczytania — stawki przewidziane w § 1 podwyższa się o 25%.

§ 4. Za tłumaczenie tekstów naukowych, fachowych lub specjalistycznych, o ile są one zarazem trudne do odczytania (§ 3), stawki przewidziane w § 1 podwyższa się o 75%.

§ 5. Za sprawdzenie i zaświadczenie dostarczonego tłumaczenia wynagrodzenie wynosi 50% stawki przewidzianej za tłumaczenie.

§ 6. Za sporządzanie zaświadczonego odpisu pisma w języku obcym wynagrodzenie wynosi 30% stawki przewidzianej za tłumaczenie.

§ 7. Za sprawdzenie i zaświadczenie zgodności dostarczonego odpisu tekstu w języku obcym wynagrodzenie wynosi 20% stawki przewidzianej za tłumaczenie.

§ 8. Za sporządzenie i zaświadczenie następnych egzemplarzy nie będących przebitkami sporządzonego przez tłumacza tłumaczenia lub odpisu pisma w języku obcym wynagrodzenie wynosi 30% stawki przewidzianej za tłumaczenie.

§ 9. 1. Wynagrodzenie za tłumaczenie ustne (np. przed sądem, urzędem) za każdą rozpoczętą godzinę obecności wynosi stawkę przewidzianą za stronicę tłumaczenia, określoną w § 1.

2. Do wynagrodzeń za tłumaczenia przewidziane w ust. 1 stosuje się stawki określone w § 1 pkt 2, jeżeli tłumaczenie było dokonane zarówno na język polski, jak i z tego języka.

3. Wynagrodzenie za stratę czasu wezwanego tłumacza, z którego usług następnie nie skorzystano, wynosi za każdą rozpoczętą godzinę obecności 15 zł, jednak nie więcej niż 45 zł za dobę.

4. Godziny obecności oblicza się od godziny, na którą tłumacz został wezwany, do chwili zwolnienia go od udziału w czynności.

§ 10. Przy obliczaniu wynagrodzenia w myśl §§ 1—7 uważa się za stronicę 25 wierszy, a za wiersz — 45 znaków maszynopisu (rękopisu). Stronicę rozpoczętą liczy się za całą.

§ 11. Tracą moc dotychczasowe przepisy o taryfie dla tłumaczy przysięgłych.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

258

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI ORAZ MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 6 października 1961 r.

w sprawie warunków i trybu dopuszczenia do studiów w szkołach wyższych podległych Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki osób, które przerwały studia na drugim lub wyższym roku studiów.

Na podstawie art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby, które przerwały studia wyższe na drugim lub wyższym roku studiów, mogą ubiegać się o ponowne przyjęcie na odpowiedni kierunek i rok (semestr) studiów w szkołach wyższych podległych Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki na warunkach i w trybie określonych w rozporządzeniu Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia

6 sierpnia 1959 r. w sprawie warunków i trybu dopuszczenia do studiów w szkołach wyższych podległych Ministrowi Szkolnictwa Wyższego osób, które przerwały studia na drugim lub wyższym roku studiów (Dz. U. Nr 47, poz. 291).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki: *W. Reczek*

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Golański*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.